

Flugsnappare i motljus

Luna satte sig ned på en sten. Hennes vita drake Lux kom fram till henne och lade sig ned i gräset invid stenen. De njöt båda två av att kunna ta en paus från allt annat och bara njuta av sommardagen en stund.

I utkanten av gläntan växte det hasselbuskar, vars blad lyste smaragdgröna då solen sken igenom dem. På en gren satt det en svartvit flugsnappare och stirrade misstänksamt på en hackspett, som skuttade uppför stammen på en asp. Flugsnapparen satt mellan Luna och solen, och en ljus rand lyste längs konturen av dess fjäderdräkt.

Den här berättelsen skulle jag gärna fortsätta på, men med mitt fullspäckade schema och alla inlämningsuppgifter som vill bli gjorda är det nog inte möjligt. Kan jag inte skriva den som ett skolarbete då? Nej, för vi ska aldrig skriva fiktiva berättelser i de obligatoriska kurserna. Gå MO10 då, ”skapande svenska.” Nej, i den får man bara fortsätta på noveller, har jag hört, författa en biografi om sin kompis och skriva dikter. Ingen egen berättelse, med andra ord.

Jag har under min snart tvååriga gymnasietid konstaterat att jag hatar att skriva texter i moddan. Alltid ska det vara en recension av något, en analys av något annat, en läskompetens om något tredje eller en skrivkompetens om något fjärde tema jag inte bryr mig ett skvatt om.

Förberedelse inför fortsatta studier och arbetsliv, jovisst ... Men allvarligt talat: Vem, förutom möjligtvis litteraturvetare, bryr sig om vilka versmått Runeberg använt sig av i sina dikter och varför?

I gymnasiet handlar allt bara om att analysera eller kommentera något. Böcker, dikter, artiklar, den pågående samhällsdebatten. Efter fem kurser modersmål och en del kurser finska och engelska med liknande uppgifter börjar man tröttna på det.

Ta den här kolumnen som exempel: En obligatorisk uppgift om man inte *absolut* vill skriva en dubbel så lång skrivkompetens istället. Valet är enkelt, eller hur? Så här kan jag skriva om vad jag tycker om skrivkompetenser, och det är väl ändå kul?

Kan diskuteras. Jag vill skriva fiktiva berättelser, inte ge uttryck för min frustration genom en kolumn.

På högstadiet var det minsann bättre; där fick vi i början av sjuan skriva en kort berättelse på ett par sidor, sedan en hel miniroman och så på nian en novell. Den var förstås inte lika trevlig som miniromanen, men bättre än en skrivkompetens i alla fall. Alla gånger.

Vore det faktiskt för mycket begärt att få skriva bara en *liten*, liten, liten berättelse i moddan? Antagligen, med tanke på att jag fortfarande sitter här och svänger ihop en kolumn.

Det jag dock skulle vilja veta är *varför* man inte får öva på att skriva fiktivt i gymnasiet. Varför betonas analys och argumentation?

Fiktiva texter är så enormt mycket mångsidigare. Man kan indirekt kritisera något, förmedla en känsla eller helt enkelt skriva något vackert eller underhållande. I ett samhälle som vårt, där det mesta är hektiskt och stressande, skulle det kanske behövas mer skönlitterärt skrivande.

Skrivande, inte läsande.

Då jag skriver något fiktivt, eller redan bara funderar på en idé till en berättelse, känner jag mig mera som mig själv. Jag får skriva så som jag vill, utan krav på struktur eller tillräckliga motiveringar. Jag kan glömma allt omkring mig. Allt utom det vackra.

Därför anser jag att det borde skrivas lika mycket fiktiva som analyserande eller argumenterande texter i gymnasiet. För att slappna av och njuta ibland. Kanske upptäcka att något alldagligt också kan vara något mycket vackert.

Ungefär som en flugsnappare i motljus.